

Corine Hartman

Groen licht

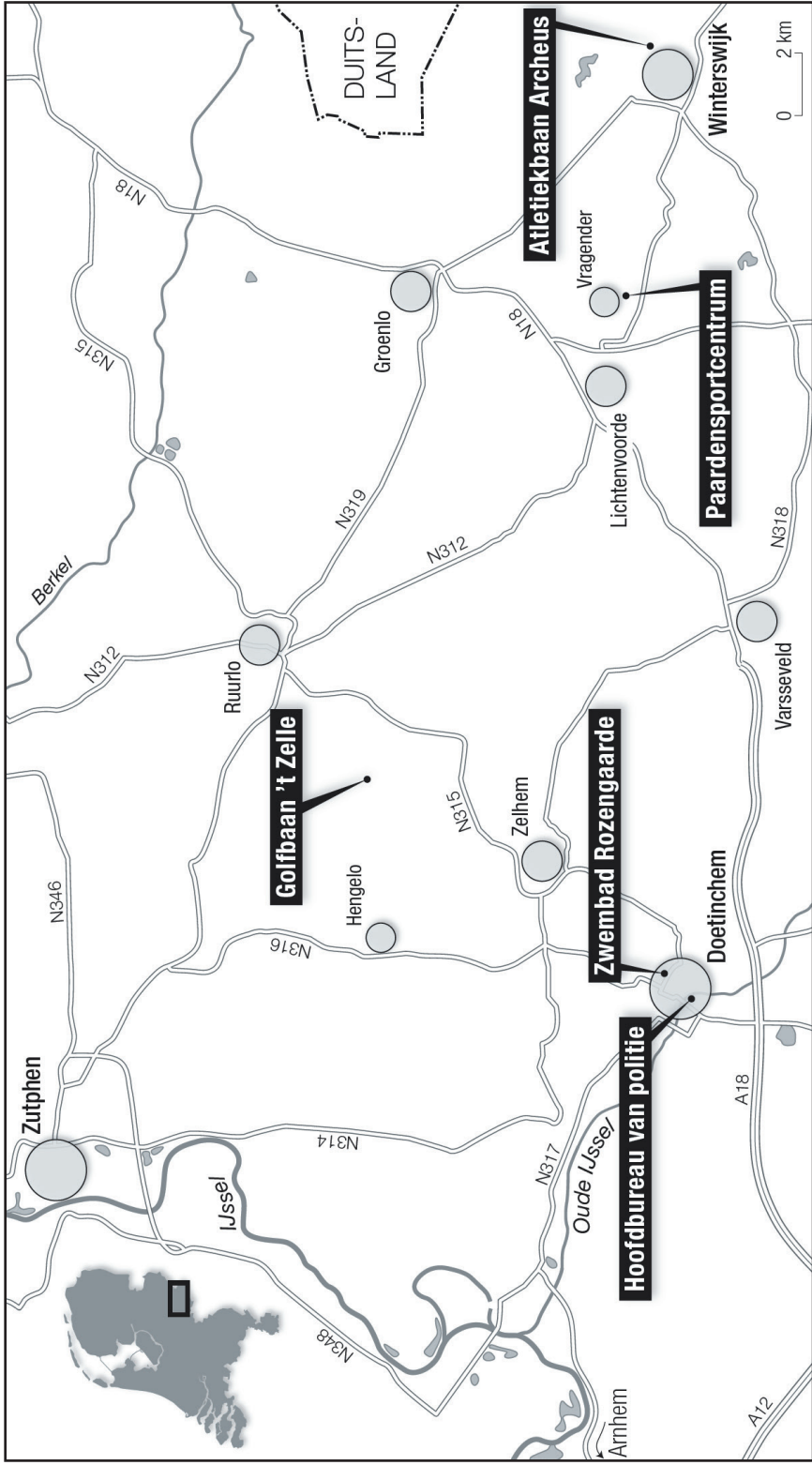
Een moordmysterie in de Achterhoek

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

Plattegrond van de Achterhoek

1

Vlak voor ze naar binnen was gegaan, had ze naar boven gekeken, de wassende maan gezien die net achter de wolken verdween en zich verheugd op een goede nachtrust. Ze liep probleemloos onder ladders door, aaide zwarte katten en ze wist ook dat het onzin was, dat er geen enkel statistisch bewijs bestond voor het effect van de maancyclus op het slaapgedrag. Toch beïnvloedde de maan haar nachten: er hingen nog geen gordijnen voor de ramen in haar appartement. Ze had zich moe gevoeld, uitgeput, leeggezogen na uren vergaderen. De spieren van haar nek en schouders schreeuwden om een massage die ze niet zou krijgen. In plaats daarvan zou ze ze verdoven met gin-tonic en een heet bad.

Geen gin-tonic. Geen bad.

Er was iets gebeurd. Ze herinnerde zich angst. Nu was het alsof ze droomde, zweefde, al kwam dat niet door alcohol of warmte. Dacht ze. Ze kon zich geen van beide herinneren, maar haar lichaam en geest hadden op wonderbaarlijke wijze een vreemde gewichtloosheid gekregen. Het leek haar allemaal niet aan te gaan, haar denken stond los van haar lichaam. Na de angst was dit een welkome verandering, misschien gloorde er zelfs een flintertje hoop aan de rand van haar bewustzijn, de hoop dat ze dit

zonder al te ingrijpende gevolgen zou overleven. Met een beetje geluk kon ze dit misschien zelfs stilhouden. Ze gruwde van de gedachte dat collega's haar straks vol medelijden zouden vragen of het wel goed met haar ging. Of ze er niet nodig een paar dagen tussenuit moest.

Als ze iets had durven zeggen, had ze hem gerustgesteld en gezegd dat hij kon meenemen wat hij maar wilde, dat ze nergens aan hechtte. Behalve aan haar leven dus. Maar ze durfde niets te zeggen. Ze had een vinger op haar lippen gevoeld, en zijn 'ssshht' gehoord. Niet dat het iets uitmaakte: niemand zou haar gillen horen, niet in een modern en uitstekend geïsoleerd appartementencomplex dat nog nauwelijks bewoners had. Misschien als ze met hem had kunnen praten en hem daarbij kon aankijken met de blik die ze volgens collega's zo goed beheerste: de gedreven blik waarmee ze dingen voor elkaar kreeg. Maar ze kon ook niets zien. Er kriebelde een warme stof op haar gezichtshuid. Dat was niet erg, het was een kwestie van volhouden en niet in paniek raken. Hij had haar amper aangeraakt, hij had haar de kleren niet van het lijf gerukt, zijn handen niet over haar naakte huid laten gaan, laat staan dat hij haar had verkracht.

Wat niet is, kan nog komen.

Ze vermande zich. Zulke gedachten mocht ze niet

toelaten, ze waren onnodig en absurd: mannen die op verkrachting uit waren, gooiden ghb in drankjes en geilden op verweer, op wanhopig gillen. Er klonken geluiden. Wat spookte hij toch uit? Zonder bijpassende beelden kon ze met geen mogelijkheid bedenken wat hij aan het doen was, ja, spullen bij elkaar zoeken die hij wilde stelen, dat leek haar aanvankelijk het meest logisch, maar daarvoor nam hij voor haar gevoel dan wel bijzonder ruim de tijd. Fantasie was nooit haar sterkste punt geweest, ook als kind al niet. Liever een boekje met het abc dan *Sneeuwwitje*. Liever de dieren op de boerderij met van die knopjes om in te drukken voor het blaten van een schaap, dan die lollige Pippi Langkous.

Volhouden. Het enige wat haar te doen stond was volhouden.

Rustig ademen door haar neus.

Niet in paniek raken.

Volhouden. Ze wilde trots zijn op zichzelf, angst voor wat dan ook paste niet bij haar, als meisje van het platteland had ze talloze kilometers in haar eentje in het donker gefietst, en iedereen vond dat vanzelfsprekend. Hier gebeurde nooit wat. In het dorp al helemaal niet.

Er klonk muziek. Niet hard, maar ze schrok ervan. Het verbrak de kalmte in haar, het vertrouwen dat alles goed zou komen. Ze spitste haar oren. Popmu-

ziek. Iets stevigs, rock of zoiets, in het dialect, meende ze, het was niet haar ding. Moest ze er soms een boodschap in ontdekken, was dit zijn manier van communiceren? Ze verstond niet wat er werd gezongen, het lukte haar niet de woorden tot zich te laten doordringen. De zenuwen. Toch.

Ze hoorde hem nu niet meer, wist niet waar hij zich precies bevond, misschien was hij nu vlak bij haar, hurkte hij en stond hij op het punt haar te wurgen. Ze voelde hem, rook hem, of toch niet? De angst kwam terug, in alle hevigheid, sterker dan daarnet, toen ze nog niet helemaal besepte hoe kwetsbaar ze was. Ineens wist ze zeker dat dit het was, dat haar laatste uur of zelfs laatste minuut was ingegaan. Ze kreeg het benauwd, het lukte haar niet meer haar gedachten te sturen en ze vervloekte de onmacht. De vernedering. Hij had haar verrast en dat nam ze zichzelf kwalijk. De cursus zelfverdediging, weggegooid geld. Haar goede conditie dankzij alle wandelingen, nutteloos. Ze probeerde de angst te verdrijven door diep adem te halen en te bedenken dat hij haar een verdovend middel had ingespoten omdat hij niet van plan was haar te vermoorden. Als hij haar dood wilde hebben, had hij dat allang gedaan.

Ze had altijd een hekel gehad aan het hysterische dat vrouwen werd toegedicht. Hoe vaak had ze tijdens een film niet beweerd dat het haar niet zou overko-

men, dat belachelijke gillen en struikelen als ze werd achtervolgd? Altijd de emotie die de ratio overvleugelde, zoals bij haar moeder, die het nog had over de ziekte die haar bijna het leven kostte en het hoogstwaarschijnlijk op den duur van haar zou winnen, en het dan niet drooghield. Oeverloos gejammer waar niemand iets mee opschoot. En uiteindelijk ging iedereen ergens aan dood.

Sorry, mam, ik had allang even bij je langs moeten gaan, het spijt me dat ik mijn werk als excuus gebruik, het ligt niet aan jou, ik maak het goed met je, echt waar. 'Maak je geen zorgen, Angela.'

Ze was ineens weer terug in de kamer, met haar gedachten in het hier en nu. Hij zei iets tegen haar. Ik moet me concentreren, dacht ze, ik moet bij de les blijven, niet wegglijden in zinloze overpeinzingen.

'Dit is niet prettig voor je, dat begrijp ik, en als ik het anders had kunnen doen, makkelijker voor je had kunnen maken, dan had ik dat gedaan. Echt.'

Zijn stem klonk zacht en toch leek de muziek op te gaan in de achtergrond terwijl ze in doodsangst haar adem inhield.

Het flintertje hoop kwam opnieuw om de hoek kijken op het moment dat ze haar tenen kon bewegen. Zo ineens, een glorieus besef van geluk dat nog meer aan kracht won toen ook haar vingers weer van haar werden, ze zelf kon beslissen of ze ze recht hield, of

wilde buigen. Instinctief hield ze zich muisstil. Ze wist dat het niet genoeg was om hem te grazen te nemen, ze moest wachten, geduld hebben tot het gevoel in haar hele lichaam terugvloeyde. Tot ze kon opstaan, of in elk geval een voet in zijn kruis kon rammen om hem onderuit te halen.

Haar gezicht werd bevrijd van de warme stof, ze knipperde met haar ogen en zag de dunne, bleke maan. Een teken van leven, dacht ze. Van groei, van hoop.

‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Ik zal het niet langer rekken dan nodig is. Dat doen ze zelfs met oude honden niet.’

Ze hoorde het hem zeggen, hoorde de zinnen, woord voor woord, zonder ze te begrijpen. Misschien wilde ze ze niet bevatten, de betekenis ervan niet interpreteren, net zoals ze het koude staal in haar hals niet wilde voelen. Ze dacht aan, ach, aan niks eigenlijk. Geen briljante laatste ingeving, alleen een kort, uiterst kort besef dat dit het was. Misschien nog een fractie ongeloof, maar meer dan dat toch echt niet.

2

Gisteravond heb ik een aflevering van *Black Mirror* gekeken, een donkere, satirische tv-serie, sciencefiction in een nabije toekomst die niet ondenkbaar lijkt,

uiterst fascinerend is en mijn fantasie prikkelt. Deze aflevering ging over een reiziger in geldnood, die zich aanmeldt voor het testen van een revolutionaire horrorgame waarin de spanning niet beperkt blijft tot een tv-schermbild en gevaarlijk realistisch wordt. Het werd nogal bloederig, maar ik bleef kijken, in bed met een glas cognac. Voor het slapengaan even geen ingenieuze moordzaken. Het vele bloed raakt me niet. Niet op een tv-schermbild, niet tijdens een autopsie. En al went de geur van de dood nooit, ik word niet warm of koud van een openliggende hersenpan, van longen op een weegschaal. Ik heb van nature een lichte huid, dus mocht ik bij uitzondering toch een tintje bleker wegtrekken, zoals nu misschien, dan valt dat niemand op. Marc, hooguit, zoals ik ook bij hem iets bespeur van onrust: zijn kaakspieren tot het uiterste gespannen, terwijl hij met nerveuze bewegingen door zijn haar strijkt.

Natuurlijk zien we ze vaker flink toegetakeld: een lichaam bij een verkeersongeluk, verwrongen in auto-staal, kan uiterst confronterend zijn, net als een lijk dat enkele dagen in het water heeft gelegen. Maar dit hebben we in de zeven jaar dat we samenwerken nog nooit gezien. De bijna abstracte aanblik van de keel van de vrouw, zover doorgesneden dat we het strottenhoofd kunnen zien. En dat niet alleen: in het gapende gat van haar hals ligt een zilveren schijfje.

We zijn er vrij zeker van dat op de met zaagsel bedekte betonvloer het stoffelijk overschot van Angela van Erp ligt. De foto op het rijbewijs dat in haar colbertjasje werd gevonden, lijkt sprekend genoeg om daar voorlopig van uit te gaan totdat een naaste haar officieel kan identificeren. Ze is net zo oud als ik. Net zo jong, zou ik in een positievere stemming denken. Drieëndertig. Een leeftijd waarop er serieuze vragen rijzen over relaties en kinderen. Dat zal bij haar misschien ook het geval zijn geweest, want ze draagt geen trouwring.

Marc en ik hebben de plaats delict zwijgend in ons opgenomen, als roofvogels rond een prooi cirkelend. Een lege stal. Op de deur, de bovenste helft getralied, staat een naam: care for love. Een jonge hengst, volgens de *groom*, verzorgster Lotte die we zojuist hebben gesproken. Zij heeft het slachtoffer vanmorgen iets na halfacht aangetroffen toen ze de dieren ging voeren. Ze vertelde ons dat iemand die dat wil hier eenvoudig naar binnen kan.

‘Er staan ’s nachts altijd een paar luiken open, ook paarden houden van frisse lucht.’

‘Het zou dus best kunnen dat die persoon dan daarna de staldeur heeft geopend?’

‘Zonder dat iemand het merkt, ’s nachts is hier geen mens.’ Nadat ze de dode vrouw had gevonden, is ze in paniek naar Dirk gevluht, de beheerder. Nee,